הספר העבה

גרמניה

היה פעם ספר שאיש לא רצה לקרוא בו. היו טלוויזיות חדשות, משחקי מחשב, בובות שנעו בעצמן ומכוניות מפוקדות בשלט-רחק והילדים יכלו לעסוק בכל אלה ורק הספר המסכן שכב ללא כל תועלת. דפי הספר הצהיבו, צבעי התמונות החווירו ופינות הדפים התכופפו. בזמנו הספר הביא שמחה לילדים רבים. כי לפעמים, כשירד כבר ערב מישהו לקח את הספר, הדליק אור והתחיל לקרוא. זה היה יפה. מדי פעם דגדג אותו כשדפדפו בו. כשמבט הקורא עבר על השורות, האותיות הפכו למילים, המילים למשפטים שלמים, והספר היה מאושר. זה לא רק בגלל המשפטים, הסיפור או התמונות. המילים קיבלו דמות של ממש. אפשר היה לראות מה כתוב היה בספר גם בלי מרקע או מסך.

כל הספרים יודעים שאורבת להם סכנה. הם יודעים שהם בסוף ימותו כשימשך פיתוח המכשירים החדשים.

אבל יש ספרים ישנים מאוד, ספרים בני שמונה מאות שנה. אלה בוודאי יכולים לפתור את הבעיה, חשב הספר הקטן והוא התחיל לחשוב איך לשאול את הספרים הישנים. כי אלה היו רק במוזיאונים, מוגנים בפני אור ושמש. ובסוף, לספר עליו אנו מספרים, לא הייתה יותר סבלנות והוא יצא לדרך לחפש את הספרים הישנים. הוא הכיר ספר אחר, בו היו כתובות ומפת העיר והוא החליט לשאול אותו. קל היה למצוא את הספר הזה כי הם עמדו על אותו המדף.

אך הספר ההוא ענה "אני מדריך תיירים בשביל מבוגרים ולא לשכת מודיעין לספרי ילדים הרפתקניים."

הספר הקטן התאכזב מאוד ופנה משם בדמעות. אבל אז שמע ספר אחר, עבה מאוד שעמד שם ואמר "אל תבכה, ספר ילדים קטן. אולי אוכל לעזור לך!"
הספר הקטן התעודד, הרים את ראשו ואמר "אני רציתי רק להבין איך זה שאנו, הספרים, נעלמים ואיש לא רוצה לקרוא בנו."
והספר העבה אמר "אני לקסיקון. בי נמצא כמעט הכל מה שהאנשים יודעים. בוא נחפש."
כשהם חיפשו ביחד איך למצוא את הספרים הישנים הם הגיעו למונח "ספרייה". זה המקום בו נמצאים ספרים רבים וכל אחד שנחוץ לו הדבר יכול לקחת ולקרוא בהם. "אני חושב שספרייה יכולה לעזור לך" אמר הלקסיקון, שהתבייש קצת כי לא ידע על ספרים עתיקים.
אחרי חיפוש ארוך הגיע בסוף הספר הקטן לספרייה גדולה. כאן הוא פתח את פיו רחב כי עמדו שם אלפי ספרים, כולם אחים ואחיות. הספר הקטן היה בטוח שימצא כאן את פתרון הבעיה שלו. אך תחילה הוא היה צריך ללמוד איך להתמצא בין הספרים הרבים. להפתעתו מצא כי ישנם ספרים שיודעים את הכל על ספרים אחרים. אפשר היה לשאול אותם איזה ספרים ניתן למצוא ומה אפשר למצוא בהם.
הרבה זמן בילה הספר הקטן בספרייה, לילות שלמים שוחח עם הספרים השונים, אך הדבר היה כדאי. הוא מצא מדריך בו רשומים היו כל המוזיאונים והכתובות שלהם. מובן שהיה שם רשום גם מוזיאון בו נשמרו ספרים ישנים מאוד. הוא רצה עכשיו להגיע למוזיאון הזה.
עם הידע מהספרים אותם הכיר בספרייה היה עכשיו קל יותר למצוא את המוזיאון המתאים.

הידע שצבר עשה אותו קצת שמן יותר ולכן הדרך לקחה לו עכשיו זמן רב, אך בכל זאת לא היו לו בעיות להגיע למוזיאון.
מנהל המוזיאון לא רצה תחילה לתת לו להיכנס. הוא לא הבין איך יכול להיות שספר רוצה לבקר במוזיאון. אבל הספר הקטן הספיק להכיר בספרייה ספר חוקים ויכול היה לומר "כאשר נוצרת בעיה חדשה שאין לה תקדים חוקי, אין זכות לאסור ביצוע דבר שאינו נוגד את החוק."
מנהל המוזיאון היה נבוך ומבולבל כששמע דברים כאלה מספר ילדים, נתן לו להיכנס ואפילו הבטיח לעזור במשימתו. הספר הקטן הרשים אותו מאוד. עכשיו, בעזרת מנהל המוזיאון היה זה כמו משחק ילדים למצוא את הספרים ישנים.

המנהל השאיר את ספר הילדים לבדו שם, במדור הספרים הישנים, מופתע לא מעט מהחוויה הזו.
הספרים הישנים נראו לגמרי שונה ממה שהספר הקטן תיאר לעצמו. הדפים היו מקופלים זה בזה כמו אקורדיון ועשויים לא מניר אלה מחומר עצי מיוחד. הם היו ענקיים ועבים מאוד. הספר הקטן נבהל תחילה מאוד. אך הוא אזר אומץ ואמר בגמגום קל "פעם, כשלא הייתה טלוויזיה ומחשבים וכל הדברים החדישים, היה נעים מאוד. הילדים שמעו אותי ברצון. אבל היום אני מונח בלי שייקחו אותי ליד. אני חסר תועלת ואיש לא רוצה לקרוא בי."
הספרים הישנים ניערו את האבק שעליהם ובקול עמוק התחילו לדבר במקהלה.
"אתה מדמיין לך שאתה חשוב, אבל לא כך הדבר! רק בדבר אחד אתה צודק. אתה חשוב בשביל עצמך."

הספר בקטן, שגם כך היה נבוך מאוד, נרתע כאילו הענישו אותו, אך הספרים הישנים המשיכו "כבר גרמת הנאה לילדים רבים. הם למדו ממך ולו רק קצת ובוודאי עוד תועיל לילדים רבים. שעת הנאה שהבאת לילדים באור הנר נשארת איתך לתמיד. זה הכל מה שספר יכול לצפות מעצמו."
הספר הקטן יצא מהפינה בה הסתתר, אך הוא לא הבין מה אמרו לו הספרים הישנים. לכן שאל שוב, מדוע לא קוראים יותר ספרים ו"האם מתישהו בעתיד לא יהיו ספרים בכלל?"
מה שאמרו לו אז הספרים הישנים גרם לו לחשוב זמן רב.
"ספרים הם רק שלב בדרך העולם. הם נושאים רק לרגע מידע דרך הזמנים. ערך הספרים בעתיד הוא בכך שהם פעם היו. ועכשיו עזוב אותנו בשקט!" ואחרי המילים האלה נוצרה שתיקה מאיימת.

הספר הקטן, מלא מחשבות יצא באיטיות מהאולם. הוא נעשה בינתיים כל כך שמן שבקושי יכול היה לעבור את דלת המוזיאון, אך הוא חזר באומץ רב למדף הספרים שלו בחדר הילדים.